

anderledes i disse Aar. Jeg har nemlig troet, at man var enig om, at det var Finansministeren, der skulde skaffe Midlerne, at det var i og for sig min Opgave, mens mine Kolleger skulde give Pengene ud. Finansministeren skulde skaffe Midler til at føre den store, besiddelsesløse eller lidet besiddende Befolkning sund og rolig gennem hidtil uanede Vanskeligheder, gennem de tungeste Aar, Danmark nogen Sinde har oplevet. Rundt omkring i Verden er der utænkkelig Elendighed og Tilintetgørelse i det største Omfang. Sult og Jammer, Ødelæggelse og Ruin, Millioner af Menneskeliv gaaet tabt, en uhyre Sum af Menneskelykke forspildt tegner et Rædselsbillede for os fra Europa, ogsaa dér, hvor Sejrherrerne er. Herhjemme har der været Fred og Tryghed, og jeg maa dog sige, at kun faa Menneskeliv er gaaet tabt i Forhold til, hvad der er sket andetsteds. Intet uopretteligt er sket, og ingen Kulturværdi er gaaet til Spilde. Vort Samfund har holdt sig, som et skrøbeligt Kar holder sig, selv om Ilden slikker op derad.

Men det har kostet Penge, mange Penge, det har det. Det har kostet Penge, som for den allerstørste Del de bedrestillede og bedstillede her i vort Samfund har udredet, og som er gaaet til de andre.

Men man vil endnu indvende: Ja, men Statsgælden er blevet forøget, og det kan jeg ikke benægte. Statsgælden forøges, hvis dette Lovforslag vedtages, til omtrent 773 Mill. Kr. ved Udgangen af dette Finansaar. Men jeg vil derom gerne sige, at jeg kan ikke indse det urimelige i, at en kommende Tid skal bære noget af den Byrde, som er faldet tungest paa dem, der har gennemlevet, gennemstridt disse Aar. At man virkelig i en kommende Tid maa regne med disse Aars Vanskeligheder derigennem, at man skal afdrage og forrente den øgede Gæld, synes mig, at der er mere, der taler for end imod.

Men i alt Fald vil man jo spørge videre: Hvad nu? Kan dette blive ved? Derom maa jeg sige, at for os sætter nu Tiden selv et Skille. Den afsluttede Krig maa vel tænkes at følges af en afsluttet Fred, og saa vil vel hver Maaned, hver Uge, ja, hver Dag — saaledes som vi allerede nu til en vis Grad ser det — bringe Lindring og efterhaanden regelrette Tilstande; Tilførsel og Udførsel vil komme i Orden igen, de overordentlige Foranstaltninger kan ophøre, og Dyrtiden vil svinde. I Øjeblikket ser det ganske vist egentlig ikke ud dertil, thi Dyrtiden er stærkere

end nogen Sinde før, og jeg spørger, om der er nogen, der kunde gaa med til i dette Øjeblik at ophæve Prisreguleringen f. Eks.; jeg spørger, om man kunde ophøre at yde Hjælp til alle dem, der trænger. Jeg antager ikke, at der vil være en eneste i Rigsdagen, der vil mene dette. Derimod er det klart, at den finansielle Nød maa virke til at vække Opmærksomhed som et Memento og især virke hen til, at man indser, at Statskassen ikke er udtømmelig. Jeg tror, dette Millionforbrug af Statskassen har bevirket, at der er kommet en vis Rus over Befolkningen, saa at man ikke har agtet Millionerne for meget, og da Rigsdagen er et tro Spejlbillede af Befolkningen, tror jeg ogsaa, at Millionerne er steget Rigsdagsmændene til Hovedet. Naar Vælgerne kalder, er det vel naturligt, at Rigsdagsmanden springer, men saa er ogsaa Millionerne i Almindelighed sprunget med. Nu maa der standses dermed! Der maa standses med alt Luksusforbrug, med alt, hvad der er overflødigt. Jeg anser det ikke for muligt at ophøre med det, som den overordentlige Tilstand bevirker, og det, som Dagens Krav medfører, men derimod tror jeg ikke, der er Mulighed for nye Opgaver for Staten i stor og kostbar Stil; de maa vist vente, til der er kommet klarere og mere regelrette Tilstande. Der vil altsaa være god Anledning for Rigsdagens Medlemmer til at sige til de mange, der kommer med store og tilsyneladende meget berettigede Krav, at de maa vente, at Foranstaltningerne maa udskydes. Man maa ogsaa ophøre med den Overbudspolitik, jeg mener, man har fulgt, og man maa huske, at vi endnu i Virkeligheden lever i den Tilstand, man tør kalde Ragnaroks Mørke og Utryghed. Men standse absolut med et Magtsprog kan man jo ikke.

Vi kan nu klare dette Finansaar. Hvis dette Lovforslag vedtages, er dermed Finansaaret sikret, og jeg tror, man fremtidig overhovedet maa tage Opgaverne og Vanskelighederne, saaledes som de møder, uafvendelige, uafviselige. De mange Millioner, det store Maaltid har vi jo alle været med til, og Maaltidet har ikke været lige luksuøst for alle. Nu er Regningen der, og den maa betales — og jeg kan ikke se, det er nogen Nytte til, at man kaster Benene i Hovedet paa hinanden.

Jeg vil altsaa gerne anbefale dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie. Der kan naturligvis indføres uvæsentlige Ændringer, redaktionelle Ændringer, men der er jo ingen, der har den mindste Interesse